

Andreu Genovart Orell

Recordant D. Llorenç Bonnín, germà i amic

Tot l'equip de redacció de Lluerna ha estat d'acord en dedicar una part del nostre full, el darrer d'aquest curs, a la persona de D. Llorenç Bonnín. M'han encomanat aquesta tasca a mi considerant que em pertoca com a rector, però sobretot pel tracte directe i personal que he mantingut amb ell.

Potser no val la pena descriure la persona de D. Llorenç repetint allò que la majoria de la gent ja sap: El capellà de la sotana, la bicicleta i la boina; l'home proper, senzill, amic dels pobres, generós, coherent; la persona culta, de pregària i confessionalari, sempre disponible...

El que se'm demana és quelcom més personal, directe, vivencial, que surti del cor. Tenc molts de records que, com Maria la mare de Jesús, conserv en el meu interior. Potser els que més m'afectaren i marcaren foren els primers, quan pel novembre de 1975 vaig anar a prestar el meu servei pastoral a la Parròquia de Crist Rei. Jo, amb 32 anys, era el rector inexpert i jove; ell amb 54, el vicari carregat ja d'experiència. Jo el mirava com un capellà pietós, però vell. Ell em veia com un "pupilo", però tenia clar que era el seu rector i em devia obediència. Això a mi em descol·locava.

Sovint li comunicava les meves idees "revolucionàries" pròpies del temps postconciliar. D. Llorenç amb seny i saviesa, m'ajudava a destriar la palla del blat. El que considerava encertat m'encoratjava i m'animava a dur-ho a terme; allò que no veia massa clar solia anar precedit pel meu nom en diminutiu: "Andreu, ves viu perquè..." i tot seguit exposava les seves raons. Li vaig anar agafant molt d'afecte i el mirava com un germà major o un pare en la fe.

Sempre em va recolzar amb les meves eixides mensuals d'un cap de setmana amb un grup de joves i al·lotes, acompanyats d'un grapat de matrimonis aleshores també joves; érem com una gran família i ens divertíem i junts celebràvem fraternalment l'Eucaristia. D. Llorenç ens tenia "batiats" amb el nom de "la Parròquia ambulante de

Crist Rei", però ho veia amb bons ulls.

D'aquella època record moltes anècdotes, una de les quals l'hem retreta moltes vegades (també en aquesta darrera etapa) i encara en rèiem. Es la següent: Com a Parròquia estàvem subscriptes al "Diario de Mallorca" el qual rebia a ca seva de bon matí. Després d'haver resat laudes i berenat D. Llorenç em portava el diari a la rectoria de Crist Rei, però en moltes d'ocasions li faltava un bocí que ell havia retallat; al principi jo pensava que a lo millor es tractava d'algun article interessant que ell volia guardar, però aviat vaig descobrir que el que feia era censurar i llevar algunes imatges d'anuncis de cinema que ell considerava "provocatives" i que podien tentar-me. Altres vegades, en lloc de retallar allargava el vestit o tapava l'escotadura d'alguna senyora dibuixant sobre la imatge per convertir-la en decent.

Qualque pic, quan volia dir-me alguna cosa i no volia que la gent sabés de què anava l'assumpte, m'ho deia en llatí. Més de dues vegades tampoc me'n assabentava jo.

Per a mi D. Llorenç ha estat un referent dins la meua vida, com a persona amb la seva bonhomia, coherència, rialla fresca, respecte i comprensió; com a sacerdot per la seva entrega generosa, per la seva preferència pels pobres i per la seva pietat.

M'ha tocat acompanyar-lo en la seva malaltia, fer-li les exèquies, assistir al seu enterrament, participar en el funeral; m'ha costat llàgrimes, però l'alegria que em queda en el meu interior per tota l'herència espiritual que de ell he rebut no me la lleva ningú. Gràcies D. Llorenç; des del cel ajudau-nos a posar en practica tot allò que ens heu ensenyat.

IN MEMORIAM

Dia 13 d'abril, diumenge primaveral, ens ha despert amb una trista notícia, la mort del capellà manacorí, **Don Llorenç Bonnín Bonnín**. Fou una persona que no passà desapercebuda per ningú, un home original, un capellà excel·lent, un artista, persona erudita i de gran cultura, intel·ligent.

A vegades pensam que els grans apòstols, els grans evangelitzadors són aquells que fan grans gestes a terres llunyanes. Don Llorenç no va anar mai a terres llunyanes ni va fer grans gestes, la seva vida pastoral va transcórrer, primer a Son Macià i després a Manacor, a la barriada de Crist Rei, i la seva gran gesta va ser entendre que ser capellà era estar enmig del món servint. Ho va fer sense estridències, silenciosament però efectivament. Quants de malalts visitats, quants de pobres atesos, quants de nins s'enriquieren de la seva doctrina, quants de joves aconsellats, quantes hores a la parròquia de Crist Rei, la seva parròquia, escoltant, pregant, administrant sacraments...

Veure Don Llorenç amb la seva bicicleta per Manacor era una estampa freqüent, peculiar i fins i tot simpàtica, durant molts d'anys. Ara ha fet el seu darrer viatge i l'ha fet amb una bicicleta més ràpida. No li haurà costat pujar les costes, ja que el seu equipatge era lleuger i a la vegada valuós, se n'ha duit les bones obres que ha fet al llarg de la seva vida per presentar-les al Pare. Se'n ha avançat en el camí Pasqual.

Bé li podem aplicar a ell els versos que dedicà la gran poetessa Maria Antònia Salvà al seu amic i mestre, Miquel Costa i Llobera:

*“Si és la mort complement de la vida,
bé a ta vida ta mort correspon,
bon amic que avui deixes la terra,
sant amic, Mestre i llum de mon cor.*

*— Ai, qui el vol del colom me daria
per trobar lluny del món reconfort! —*

Gràcies, moltes gràcies, Don Llorenç.

EL FUNERAL DE D. LLORENÇ BONNIN

El funeral celebrat en sufragi de D. Llorenç Bonnín el passat 15 d'aril a la Parròquia de Crist Rei fou una expressió de l'afecte i estima que la gent tenia a D. Llorenç. El temple de gom en gom. A la missa que presidí el Sr. Bisbe Javier Salinas concelebraren 28 preveres, hi assistiren un diaca i un seminarista. Passaren a donar el condol 330 persones, sense comptar el bisbe i els capellans, i a la col·lecta, destinada a Caritas de Manacor, es recaptaren 489'50 euros. Tota una demostració de participació i pregària per aquell que durant 59 anys serví a plena dedicació la Parròquia de Crist Rei i l'Església de Manacor. (Fotografia Antoni Sureda)

Equip redactor de "Lluerna": Albert Carvajal, Andreu Genovart, Toni Gomila, Monserrat Nadal, Bartomeu Tauler i Francisca Vicens.

No és permesa la còpia total o parcial d'aquest document sense autorització expressa.

Fragments de l'Homilia del St. Crist de Manacor pronunciada per Mn. Josep Ramon Ortega Fons

Diumenge 19 de maig 2013

Tothom coincideix en afirmar que ningú pot viure sense estimar i sense sentir-se estimat... És tan important com el beure o l'aliment. Nosaltres, els cristians, creim que aquesta felicitat plena es troba en un Déu que és Amor-sense-limits, és aquest Déu que ens estima sense mesura, que ens acompanya al llarg de la vida, i que quan no ens queda res, quan tenim problemes o perdem algú estimat, Ell segueix sempre present...

Avui, dia de Pentecosta i dia del nostre St. Crist de Manacor, som aquí perquè ens hem sentit estimats per aquest Jesús, significat i simbolitzat en aquesta imatge nostra... i Ell ens dona forces, a través del seu Esperit, per continuar estimant, per continuar la nostra recerca personal i comunitària de la felicitat.

Des de petit, el St. Crist s'ha fet topadís de diverses maneres dins la meua vida: a les processons enmig del poble el Divendres Sant, en la referència verbal a la imatge, en les visites a la seva capella com una cosa habitual i en jaculatories amollades en moments de necessitat, etc.... Era i és un refugi per a mi en un moment de pregària, és un record de les meves arrels quan, per servir-lo a Ell, m'ha cridat a anar a altres llocs..., en les creus que duim..., veient com Ell obri els seus braços de pinte en ample per abraçar-nos i acollir-nos..., cridant-nos pel nostre nom, coneixent-nos i estimant-nos tant, fins al punt d'estimar allò que jo no som capaç d'estimar de mi mateix.... El crucificat, sempre amb els peus ben en terra, patint i sofrint, com també tots nosaltres ho feim sovint, s'ha identificat amb les nostres alegries i les nostres penes i ha experimentat en el seu propi cos el pes de les nostres limitacions...

Avui celebrem aquestes dues festes: Pentecosta i el St. Crist, que sempre he pensat que estaven molt ben travades... A la primera lectura dels Fets dels Apòstols així com a l'evangeli de Joan, hem escoltat el relat de la donació de l'Esperit Sant per part de Jesús Ressuscitat. Els deixebles tenien por, estaven amb les portes tancades per por dels jueus. Nosaltres també ens podem sentir així moltes vegades, pels dubtes, per les pors del què diran; tenim por de seguir Jesús, de fer el que ens demani dins la nostra vida.... Quan el primer que els desitja Jesús quan s'apareix als seus és la "Pau", no una pau només com a sinònim de la "no violència", sinó la Pau del nostre cor, la serenor del Cor, trobar-se a gust amb un mateix..., entendre que la seva vida té un sentit, la qual cosa és germen de felicitat.

Després alena damunt ells i els infon l'Esperit Sant, aquesta força simbolitzada com un Foc, energia, força, que empeny a seguir endavant, i que fa que aquells deixebles, apart de sortir del seu tancament, surten enmig del món convocats a la missió d'anunciar Jesús, a ser testimonis del seu amor, i parlen tots ells en distints llenguatges... Un, quan estima, no necessita paraules; els gestos i les actituds sobren per elles mateixes. "Estima i fé allò que vulguis" deia St. Agustí...

Hem escoltat també que: "Cadascú parlava en la llengua que l'Esperit els suggeria". Jesús ens crida cadascú per a una tasca distinta, sempre imbricada dins la missió d'esser testimonis de l'amor de Déu enmig del nostre món... És la mateixa idea que surt a la

carta de St. Pau als Corintis: els dons són diversos però un de sol és l'Esperit, que reparteix aquests dons... Som membres d'un sol cos, on Jesús és el cap i pastor, i tota l'Església rep els diversos dons d'un únic Esperit que els distribueix. Cadascun tenim la nostra tasca dins aquest cos, i el Senyor ens convida a dur-la endavant per anar aconseguint la felicitat. Hem de tenir... el nostre cor ben obert per escoltar allò que Jesús vol que facem dins la vida...

Aquestes paraules tan belles... poden xocar amb la realitat que vivim dins la nostra societat: desencís, tristor, negativitat, pessimisme, davant la situació de tantes persones i famílies que no tenen treball, ni ingressos, que són tretes al carrer per unes institucions que miren més l'euro que la persona, on les retallades i les ideologies personals passen per damunt tot, i on la corrupció està a l'ordre del dia. On queda tot això tan bell de Jesús ara, en aquesta situació? On és aquesta força de l'Esperit?, on són aquests dons?, aquesta alliberació de pors?...

Dues paraules poden servir-nos:

1) La primera crec que seria: "Som aquí, no me n'he anat." La imatge constant del crucificat del nostre Sant Crist ens diu "som aquí", em segueix crucificant per tu cada dia, t'acompanya, encara que el pecat del món et faci sofrir, malgrat l'egoisme..., que els rics cada vegada tinguin més, sense importar els que queden a la cuneta... Som aquí, no t'he deixat, i t'oferesc l'Eucaristia i la meua Paraula com aliment per continuar caminant, per ser la teva força...

Hi ha gent allà que no ha viscut més que crisis, no sabent si avui dinarà o si

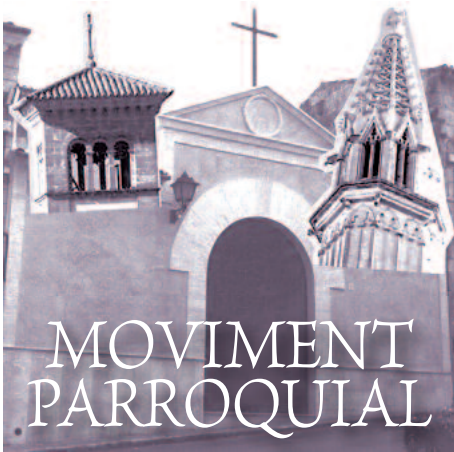
demà tindrà per menjar, sense luxes, vivint el moment, i ens donen una lliçó a tots de ser feliços malgrat tot. Aprenquem a viure el dia a dia, sabent que cada cosa que ens passa és una gràcia de Jesús, saber ser agraiats.

2) La segona seria: "Aprèn a estimar." Aprèn a valorar allò que tens. No és més important lo material ni lo amunt que estiguis. Estima i seràs feliç. Dins el nostre món aburgésat ens hem acomodats massa, tot ho volem aconseguir sense esforç, tot ho volem "light", i estimar requereix esforçar-se i moltes vegades patir. Jesús per estimar-nos fins a l'extrem, va patir fins al final...

3) Hem perdut la capacitat d'agrair... tot el que ens regala el Senyor a cada passa. Crec que si alguna cosa tindrà de positiva aquesta crisi, serà que ens ajudarà a aprendre a estimar, a valorar el que tenim, el que som, les persones que estimam, els bons moments, i a viure el moment sense pensar només en el futur, oblidant-nos de viure el present... Potser avui no tenim mitjans per fer tantes coses com abans, tots anam més estrets, però estimar no costa res, i tot i així, ho feim tant poc...

Demanem al St. Crist que nosaltres també sapiguem estar sempre ben oberts a tothom, tal com Ell ho fa amb cadascú de nosaltres quan ens hi acostam, i tenir els peus ben en terra..., per ajudar, ser testimonis del seu amor per a aquell que ens necessita, sabent que la font de la nostra felicitat i alegria és Aquell que ens estima entranyablement, i que quan patim, pateix Ell amb nosaltres.

MOVIMENT PARROQUIAL

DE L'11 D'ABRIL
AL 30 DE MAIG

Parròquia dels Dolors

Baptismes:

- Romina Vicens Citti
- Raül Eliseo Saa Barona
- Guillem Lliteras Capó
- Catalina Gelabert Rodríguez
- Carles Bennasar Grimalt
- Nicole Andrea Castro Morales

Primeres Comunions:

- Adrián Torres Díaz

Defuncions:

- Toni Ribot Caldentey
- Catalina Nicolau Adrover
- Rafel Fons Riera
- Magdalena Durán Sansaloni
- Isabel Gomila Rotger
- Maria Febrer Llinàs
- Maria Bordoy Rosselló
- Sebastiana Maymó Genovart
- Antònia Homar Gayà
- Mª Antònia Pachón Leiva
- Pedro Brunet Llodrà

Parròquia de Crist Rei

Baptismes:

- Juan Ramón Castell Peset
- Pau Sureda Sagrera

Primeres Comunions:

- Mª Antònia Santandreu Veny
- Lluïcia Santandreu Veny
- Aina Mª Barceló Llodrà
- Jaume Castell Peset
- Pau Sureda Sagrera
- Angela Saugar Riera

Defuncions:

- Mn. Llorenç Bonnín Bonnín,
- Benita Sánchez García
- Guillem Rosselló Andreu
- Manuel Lachica García
- Martina Bergas Carbonell

Parròquia de Sant Pau

Primeres Comunions:

- Joan Pascual Llull
- Julia Pascual Llull
- Cristina Muñoz Cànovas

Defuncions:

- Margalida Llull Llodrà
- Andreu Fons Fiol
- Juan Adrover Adrover
- Cristóbal Suñer Nicolau
- Josefa García del Moral Sáez de Rodríguez

XXV ANIVERSARI DE L'ABADESSA DEL MONESTIR DE LES BENELECTINES

El passat dia 1 de maig es compliren els 25 anys de la benedicció de l'Abadessa del Monestir de la santa Família de les monges Benedictines de la nostra ciutat, sor Margalida Antònia Lliteras. Amb motiu d'aquest aniversari vingueren les Abadeses del Monestir de Sant Pere de Barcelona, la de Sant Benet de Montserrat i la de Sant Daniel de Girona. Aquest darrer monestir porta mil anys d'existència.

S'aprofità l'avinentsa per donar gràcies a Déu per la dedicació plena de la Germana Margalida Antònia al Monestir de la Santa Família durant tants d'anys. Que el pugui servir tot el temps que Déu vulgui. Des d'aquí la nostra enhorabona.

ACTIVITATS DEL CLUB D'ESPLAI

El Club d'Esplai de Crist rei continua duent a terme totes les activitats programades; les dues darreres han estat de caràcter festiu i familiar. La primera celebrada el passat dia 4 de maig consistí en una gelatada amb nins, monitors i pares. A la segona es va fer un concurs o mostra de paelles (un A pesar de la pluja, la trobada entre nins, pares i monitors, fou molt engrescadora i participada. Durant la diada hi hagué un record emotiu per a D. Llorenç Bonnín i al final es distribuï a cada grup paeller una bicicleta en miniatura, obra d'algunes monitors. També un punt de llibre amb la mateixa idea, plasmatada per Toni Galmés.

En aquesta diada fou presentat el nou Consiliari laic, Jolià Duran Vicens, gran conegedor de l'esplai i amb anys d'experiència en aquest camp.

MNS. LLUIS LADÀRIA DOCTOR HONORIS CAUSA PER LA UNIVERSITAT PONTIFÍCIA DE SALAMANCA

L'Arquebisbe Manacorí, secretari de la Congregació per a la Doctrina de la Fe, fou investit el passat dia 19 de maig Doctor Honoris Causa per la Universitat Pontifícia de Salamanca. Els motius adduïts pel Degà de la Facultat de Teologia Jacinto Núñez que apadrinà el nou doctor, foren, a més del seu extens currículum tres notes característiques del seu quefer teològic com són la positivitut per l'estudi de Fonts i sobretot de la tradició patristica; per la

sistematicitat i per la claredat.

La lliçó magistral que pronuncià Mns. Ladària tenia per títol: "Fons et origo. Monoteismo y Monarquía del Padre". I versà sobre la originalitat de la noció cristiana de Déu sobre la paternitat divina a partir dels textos del Nou Testament.

FESTA DEL SANTCRIST

El Pròxim dia 8 de juny, solemnitat de Pentecosta, celebrarem, com de costum, la festa del Santcrist. La missa solemne serà a les 20 h. Presidirà i predicarà Mn. Francesc Xavier Riutort Ortega, de Porto Cristo, actual Vicari de les Parròquies Costa Calvià. Hi estau tots convidats.

"AJUDAR EL DOBLE NO ET COSTA RES" LEMA DE LA CAMPANYA INFORMATIVA DE CÀRITAS SOBRE L'ASSIGNACIÓ TRIBUTÀRIA DE L'IRPF

Amb aquesta invitació, Càritas Espanyola llança un any més, una Campanya informativa va sobre l'Assignació Tributària 2013 amb la qual es pretén recordar a tots els contribuents que tenen la possibilitat de marcar conjuntament les dues caselles a la Declaració de la Renda.

En seleccionar simultàniament en l'apartat de l'Assignació Tributària de la nostra declaració anual les caselles del 0,7 % de l'IRPF destinades a la "Església Catòlica" i a "Altres fins socials d'interès general", podem ajudar el doble a les persones en situacions social més precària, sense que això suposi cap cost afegit.